

OnaDnes.cz

Alžběta Jungrová: Fakt, že jsi ženská, někdy nepomůže

13. srpna 2012 4:20

Dokumentovala pouliční nepokoje v Pásmu Gazy. Fotografovala v Pákistánu překupníky heroinu či děti pracující v cihelnách. Dostala se na největší vrakoviště lodí i do zlatých dolů v Kolumbii. Za své fotografie získala řadu prestižních ocenění. "Fotím od dětství. Je to můj způsob deníku a můj způsob vyjadřování," říká fotografka Alžběta Jungrová.

Alžběta Jungrová. | foto: Nguyen Phuong Thao, MF DNES

Jako fotografka jste byla u řady ozbrojených konfliktů. Jak takové situace prožíváte?

Vždycky se snažím koncentrovat na samotné focení. Zní to hrdinsky, ale v tu chvíli je to samozřejmě šílená vlna adrenalinu. Člověk se snaží soustředit na to, že je tam kvůli fotce, a snaží se najít ten správný moment. Ono to vypadá jednoduše, ale najít v tom zmatku okamžik, který situaci vystihuje, je strašně obtížné. Takže člověk musí zachovat co největší klid. Z nějakých 80 % se snažím soustředit na práci a z 20 % se snažím krýt, koukat se kolem sebe, dávat na sebe pozor. Ono mě to vždycky dožene až po akci. Když to celé skončí, tak se mi pak klepou ruce i nohy, je mi zle. Většina fotografů, se kterými jsem mluvila, to má podobně. Vlastně vám to celé dojde až zpětně.

Dokáže vás ještě něco dojmout, emocionálně zasáhnout?

Jsem hodně citlivá. Vůbec se za to nestydím. Když se mi chce brečet, tak brečím. Nemyslím, že by to byla slabost.

Jsou země, kam byste nikdy nejela?

Asi neřeknu, že je země, kam bych nejela. Jsou ale země, kam bych odmítla jet v určité době. Třeba před čtyřmi pěti lety jsem odmítla jet do Somálska. V tu danou chvíli bylo riziko neadekvátní tomu, co odtamtud bylo možné přivést. Odjel tam španělský fotograf. Toho unesli a 40 dní zadržovali, než za něj zaplatili výkupné.

Když fotíte problémy, chcete pomoci i jinak než tou fotkou?

Je to otázka mých možností, jak skutečně můžu pomoci. Já nejsem doktor, tak nikoho neoperuji. Jsem fotograf, tak fotím. Jsem samozřejmě ráda, když moje fotky něčemu pomůžou – třeba když je využije Člověk v tísni na svoje kampaně.

Fotogalerie

[Zobrazit fotogalerii](#)

Je pro vás jako pro ženu těžší nebo snazší pracovat v rozvojových zemích?

Vždycky je to o člověku. Když bude žena extrémně nepříjemná, tak se k ní lidé budou chovat nepříjemně, pak přijede milý chlap a oni se mu budou snažit pomoci. Samozřejmě u žen mají lidé spíše tendenci je ochraňovat, pomoci jim a poradit. Zároveň je ale podceňují a nechtějí je ani pustit do krizových situací. Ale obecně lidé reagují na ženy dobře, není jich ještě tolik. I ostatní fotografové jsou příjemnější, když je mezi nimi ženská.

Alžběta Jungrová

Narodila se v roce 1978. Vystudovala v Praze fotografii, poté spolupracovala s předními českými deníky a evropskými agenturami jako fotografka a reportérka. Získala řadu prestižních ocenění, mimo jiné uspěla několikrát i v soutěži české novinářské fotografie Czech Press Photo. Ve spolupráci se společností Člověk v tísni nafotila putovní výstavy Voda nad zlato a Ukradené dětství.

S tím se váže jedna historka. Čekali jsme na pumpě u hranic Pásma Gazy. Kluci, co mi měli přinést neprůstřelnou vestu, ji zapoměli v kanceláři. Byl tam jeden anglický novinář. Říkal, že vestu potřebovat nebude, a půjčil mi ji. Střílelo se, tak jsem si ji navlékla a zalehla jsem za nějaký panelový blok. Na mě si lehlo dalších pět Palestinců. Říkala jsem si, že je to perfektní, že jsem celá přikrytá, přežiju to. V tu chvíli mi zvoní mobil, tak ho v tom mumraji vytáhnu a slyším toho

Angličana. Říká, že kdyby mě v té vestě s logem jeho novin zastřelili, že to v práci nikdy nevysvětlí a že by tu vestu potřeboval. Takže jsem běžela zpátky 500 metrů, hodila mu tam vestu s helmou a běžela zpět fotit. Takže ani to, že jsi ženská, ti někdy nepomůže.

Ale jako žena se můžete dostat do komunit, kam muž nemá přístup.

Speciálně v arabských zemích jsou hodně přísní, tak se stává, že vyhodí novináře chlapy a nechají tam jenom mě. Ale pak přijedu třeba do Jeruzaléma, kde mi ortodoxní Žid neřekne nic, protože jsem žena a měla bych chodit deset metrů za ním.

Kam všude se vám podařilo dostat?

Za posledních šest let byla každá cesta taková výzva. Ke každé bych mohla říct nějakou historku, jak to bylo problematické. O tématu rozhoduje vždycky zadavatel. Mám šanci částečně to ovlivnit. Pokud někam jedu na měsíc, můžu navrhnout nějaká přidružená témata.

Něco je jen práce, ale co vás vyloženě baví?

Samozřejmě jsou i témata, která jsou mi bližší. Ale pro mě je rozhodující pocit – to mě prostě baví, naplňuje. I když jedu na [dovolenou](#), беру foťák a pořád fotím. Fotím od dětství. Je to můj způsob deníku a můj způsob vyjadřování.

Na jaké téma, které se vám podařilo vyfotit, jste nejvíc hrdá?

Kromě zakázek samozřejmě dělám svoje projekty, které fotím tady. Na ty jsem hrdá. S těmi mám nejvíc práce. Nejvíc mě baví věci, které podle mě mají možnost přežít tohle století. Nemyslím, že by to byly [krize](#), války, katastrofy. Když se dívám na sto let staré fotky, tak mě zajímá, jak ti lidé žili, čím se bavili, jak chodili oblékáni.

Ještě další témata máte pro radost?

Dlouhodobě sbírám takový soubor "štěstí". To vzniklo jako reakce na to všechno, co jsem fotila. Z toho budu vytahovat ty šťastné momenty, které jsou všude. Ať se děje cokoli, ať jsem kdekoli na světě. Všichni chtějí být šťastní. Ale je strašně relativní, co pro koho to štěstí je. Pro někoho je to miska rýže, pro někoho drahá kabelka. Je to celé postavené na hlavu. Tenhle projekt budu dělat celý život.

Autor: Karel Vrána pro společnost Člověk v tísni